



גמ"ר 186/10/19 - מדינת ישראל נגד מועתז קרעין

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

גמ"ר 186-10-19 מדינת ישראל נ' קרעין
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז י-ם המאשימה
פלילי ע"י ב"כ עו"ד נתי בן חמו

נגד
מועתז קרעין ע"י ב"כ עו"ד גיא שמר עו"ד הנאשם
שלמה ערד

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית בניגוד לסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").

עובדות כתב האישום

2. ביום 12.09.17 בסמוך לשעה 13:00 נהג הנאשם באוטובוס זעיר מסוג מרצדס בנך הנושא מספר רישוי 84-043-82 (להלן: "המיניבוס"). הנאשם הסיע במיניבוס תלמידים בגילאים 3-18 אותם אסף מבית הספר ופיזר לביתם בהסעה.

3. במסגרת ההסעה הסיע הנאשם את י' ע' יליד 3.08.14 שהיה באותה העת כבן 3 שנים וחודש (להלן: "המנוח" או "הילד") ואת אחותו מ' שהייתה כבת 4 שנים (להלן: "האחות" או "הילדה"). בסמוך לשעה 13:00 הגיע הנאשם לקרבת ביתם של המנוח ומ' הנמצא ברחוב המפקד 14 שבשכונת אבו טור.

4. הנאשם עצר את המיניבוס במרכז הכביש במרחק כשני מטרים משפת המדרכה, כאשר מימין למיניבוס במקביל למדרכה היו באותה העת מספר קונוסים כתומים, אשר לא אפשרו חנייה בצמוד למדרכה. הנאשם פתח את דלת



המיניבוס כדי לתת למנוח ומ' לרדת מהמיניבוס.

5. ביתם של המנוח ומ' נמצא משמאל לכיוון נסיעת המיניבוס ובשל כך, השניים היו צריכים לחצות את הכביש כדי להגיע לביתם.

6. מ' ירדה ראשונה מהמיניבוס, החלה מיד לחצות את הכביש לכיוון ביתה, וצעדה לפני חזית המיניבוס. רגעים ספורים לאחר מ' ירד המנוח מהמיניבוס אל הכביש ועמד מימין למיניבוס בסמוך לו.

7. מיד לאחר יציאת המנוח מהמיניבוס החל הנאשם בנסיעה. הנאשם לא הבחין במנוח אשר עמד באותה העת בסמוך למיניבוס מצדו הימני, ולא המתין עד שהמנוח יחצה את הכביש או יגיע למדרכה שממין למיניבוס. בשלב זה נפל המנוח ארצה מסיבה שאינה ידועה למאשימה, והנאשם עלה עם הגלגל הימני האחורי של המיניבוס על ראשו של המנוח (להלן: "התאונה").

בשלב זה הבחינה מ' באחיה שוכב על הכביש ורצה לעברו.

8. הנאשם אשר הבחין כי עלה עם המיניבוס על דבר מה ושמע צעקות מהרחוב, עצר מיד את המיניבוס, יצא ממנו ורץ לעבר המנוח שהיה מוטל על הכביש. הנאשם הרים את המנוח בידיו, העלה אותו למיניבוס והחל בנסיעה בהולה לכיוון מרפאת "טרם" שברח' דניאל ינובסקי, במטרה להעניק עזרה ראשונה דחופה למנוח, אך לשם המנוח הגיע ללא סימני חיים.

9. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח חבלות ראש קשה עם דפורמציה קשה בגולגולת, אובדן נתיב אויר, וכן דימום מהאף ומהלוע. במקביל לביצוע פעולות החייאה, פונה המנוח לבית החולים שערי צדק, שם נקבע מותו.

10. במעשיו אלה, גרם הנאשם ברשלנותו, תוך שימוש ברכב, למותו של המנוח.

העובדות שאינן במחלוקת

1. הנאשם נהג במיניבוס והסיע תלמידים מבית הספר לנקודות פיזור.

2. הנאשם עצר את המיניבוס במרכז הכביש במרחק של כשני מטרים משפת המדרכה, כאשר מימין למיניבוס במקביל למדרכה היו מפוזרים, על הכביש מספר קונוסים, שלא אפשרו חנייה בצמוד למדרכה. הנאשם פתח את דלת המיניבוס כדי לאפשר למנוח ולאחותו לרדת ממנו.

3. הנאשם הבחין כי עלה עם המיניבוס על דבר מה ואף שמע צעקות מהרחוב, עצר את המיניבוס, נטל את המנוח בידיו, העלה אותו למיניבוס ונסע למרפאת "טרם" להעניק לו עזרה ראשונה דחופה. המנוח הגיע לשם ללא סימני חיים.

4. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח חבלות קשות. במקביל לביצוע החייאה פונה המנוח לבית חולים שם נקבע מותו.

המחלוקת

1. האם הסיע הנאשם את המנוח ואחותו לביתם, האם ידע את כתובתם וגילם והאם ידע, כי כדי להגיע



לביתם מהמקום בו הורידם מהמיניבוס עליהם לחצות את הכביש.

2. מה היה סדר הירידה של המנוח ואחותו מהמיניבוס ולהיכן פנה כל אחד מהם.

3. האם הנאשם ראה את המנוח לאחר שירד מהמיניבוס, בטרם החל בנסיעה .

4. האם הנאשם גרם ברשלנותו למותו של המנוח.

ראיות התביעה

11. מטעם התביעה העידו: סנ"צ ירון ויינבר, קצין בוחנים מחוז ירושלים, באמצעותו הוגשו: ת/1 תרשים תאונת דרכים ו-ת/2 דו"ח פעולה. מר מוסטפא עווידה באמצעותו הוגשו: ת/3 שרטוט ו-ת/4 עדותו במשטרה. רס"ב דיב סבאג בוחן באמצעותו הוגשו: ת/5 הודעת נהג תחת אזהרה מיום התאונה 12.9.17 (חקירה ראשונה), ת/6 תמלול החקירה הראשונה, ת/7 דיסק חקירה, ת/8 דו"ח פעולה, ת/9 מזכר, ת/10 לוח תצלומים ו- ת/11 תצלומי בדיקת שדה ראייה. רס"ב אהרון כהן בוחן ראשי בתיק, באמצעותו הוגשו: ת/12 דו"ח בוחן, ת/13 תרשים תאונת דרכים, ת/14 מזכר, ת/15 מזכר, ת/16 מזכר, ת/17 סקיצה מיום 13.09.17, ת/18 מזכר מיום 13.09.17, ת/19 הודאת נהג מיום 18.10.18 (חקירה שנייה), ת/20 תמלול החקירה השנייה, ת/21 הודעת אבי המנוח, ת/22 מזכר של השוטר יניב כהן בעניין הסרטון. מר נביל סקאפי, עד ראייה באמצעותו הוגש ת/23 שרטוט מקום התאונה. רפ"ק נואהד גאנם בוחן. הגב' תמרה קרעין נוסעת במיניבוס ועדת ראייה באמצעותה הוגש ת/24 שרטוט המיניבוס. מר אלכסנדר סוזאנוב מאבטח בבית היהודי אשר העיד בעניין הסרטון שהוצא ממצלמת האבטחה באמצעותו הוגש ת/26 סרטון ממצלמת אבטחה.

ראיות נוספות שהוגשו: ת/25 מסמכים רפואיים ביחס למנוח, ת/27, ת/28, ת/29 תצלומים מתוך הסרטון ועליהם סומן מקום עמידתו של המנוח עובר לתאונה.

ראיות ההגנה

12. מטעם ההגנה העידו: הנאשם והגב' שאהד ג'אבר, נוסעת במיניבוס ועדת ראייה.

ראיות שהוגשו : נ/1 נוהל אח"מ , נ/2 טיוטת נוהל חיפוש בחומר מחשב, נ/3 פקודת מטה ארצי מספר 14.01.45 ו- נ/4 שירטוט שציירה עדת ההגנה.

שתי תשובות הנאשם לכתב האישום

13. ביום 9.6.20 השיב הנאשם בפעם הראשונה לאשמה באמצעות עו"ד עתאמלה (להלן: "המענה הראשון לכתב האישום").

14. בתשובתו, הודה הנאשם בסעיף 1 לכתב האישום לעניין הנהיגה, אך טען כי לא פיזר את הילדים אותם הסיע לביתם, אלא לנקודות איסוף. הנאשם הודה בעובדות סעיף 2 לכתב האישום למעט העובדה שהתאונה התרחשה ליד ביתו של המנוח. הנאשם כפר בעובדות סעיף 3 לכתב האישום וטען כי עצר את האוטובוס במקביל למדרכה צמוד ככל הניתן לשפת המדרכה. הנאשם כפר בסעיף 4 לכתב האישום וטען כי הוא לא ידע היכן נמצא ביתו של המנוח, לא ידע כי המנוח צריך לחצות את הכביש כדי להגיע לביתו וטען כי תפקידו היה להוריד את הילדים בנקודות הסעה מסומנות ולא



להובילם לביתם. הנאשם כפר בסעיף 5 לכתב האישום וטען כי המנוח ואחותו ירדו מן האוטובוס לא לפי הסדר הקבוע בכתב האישום. לטענתו המנוח ירד מן האוטובוס, הלך לכיוון המדרכה והתרחק מהאוטובוס ולא היה צמוד לו. לטענתו מאז ירידתו של המנוח מהאוטובוס ועד לתחילת הנסיעה חלף זמן ממושך. הנאשם כפר בסעיף 6 לכתב האישום וטען כי הוריד את המנוח מהאוטובוס ולאחר שהוא הלך לכיוון המדרכה שמימין ובחלוף זמן ניכר, החל בנסיעה איטית. לטענתו, המנוח לא היה בטווח ראייתו גם לא על פי המראות והוא היה רחוק מאוטובוס לכיוון המדרכה. לטענתו, ההנחה שהמנוח היה אמור לחצות את הכביש אינה נכונה. הנאשם הודה כי לאחר תחילת הנסיעה המנוח נפל מסיבה שאינה ידועה ונפגע מהגלגל הימני של הרכב וככל הנראה מעד או נדחף על ידי אדם אחר בנסיבות שאינן בשליטתו. הנאשם טען כי אין לייחס לו רשלנות כלשהי.

15. ביום 2.09.20 השיב הנאשם בפעם השנייה לכתב האישום באמצעות עו"ד שלמה ערד אשר החליף את עו"ד עתאמלה (להלן: "המענה השני לכתב האישום").

16. במענה השני הודה הנאשם ברישא של סעיף 1 לכתב האישום אך טען כי הסיע את הילדים לנקודת פיזור מוסכמת. הנאשם הודה בסעיף 2 לכתב האישום אך הכחיש את ידיעת הגיל והכתובת של המנוח ואחותו. הנאשם הודה בסעיף 3. הנאשם כפר בסעיף 5 לכתב האישום. לטענתו הוא המתין עד אשר המנוח הגיע למדרכה שמימין לאוטובוס, אז סגר את הדלת ובחלוף זמן קצר החל בנסיעה. הנאשם כפר בסעיף 6. לטענתו, הוא המתין עם רכבו עד שראה את המנוח מגיע למדרכה שמימין למיניבוס, סגר את דלת המיניבוס ורק לאחר מכן החל בנסיעה. הנאשם טען כי מסיבה שאינה ידועה חזר המנוח לכיוון המיניבוס ונדרס לאחר שהנאשם החל בנסיעה. הנאשם כפר בסעיף 7 לכתב האישום מחוסר ידיעה. הנאשם הודה בסעיפים 8 ו- 9 לכתב האישום וכפר בסעיף 10 לכתב האישום לעניין גרימת המוות ברשלנות.

הגשת הסרטון שצולם בבית היהודי (ת/26)

17. במהלך פרשת התביעה, בקשה המאשימה להגיש סרטון המתעד את התאונה הקטלנית כראיה, באמצעות העד מר אלכסנדר סוזנוב ששימש כמאבטח הבית היהודי עליו הותקנה המצלמה.

18. מר סוזנוב איתר, לבקשת המשטרה, את הסרטון שתיעד את התאונה אך במהלך עדותו התברר כי הוא אינו זוכר כיצד עבר הסרטון לידי המשטרה.

הנאשם התנגד להגשת הסרטון.

19. בהחלטתי מיום 26.4.21, התייחסתי לטענות הצדדים בדבר זהות מצלם הסרטון ושולחו, קבלת הסרטון באמצעות זיהוי עדים המופיעים בו, עמידת הסרטון במבחני הקבילות, כלל הראיה הטובה ביותר, האם הסרטון מהווה ראיה לתוכנו, אופן תפיסת הסרטון והצורך בצו שיפוטי.

בהחלטתי הפניתי לע"פ 4484/14 פלוני נ' מדינת ישראל שעסק בהרחבה בסוגיית קבלת סרטון כראיה כאשר עולים קשיי קבילות. קבעתי כי הסרטון שהוגש על ידי המאבטח הוא סרטון אובייקטיבי, בלתי אמצעי, צולם במקרה וללא אינטרס ותיעד באופן אקראי את התאונה שהתרחשה.

בהחלטתי התרתי את הגשת הסרטון כראיה באמצעות המאבטח מר סוזנוב. למעלה מן הצורך קבעתי כי ניתן לקבל את הסרטון כראיה גם באמצעות העד נביל אסקפי והנאשם בעצמו להם הוצג הסרטון והם זיהו בו את זירת התאונה, את



כלי הרכב המעורבים ואף את המעורבים עצמם.

דין והכרעה

האם הנאשם הסיע את המנוח ואחותו לביתם, האם ידע את גילם וכתובתם וכי עליהם לחצות את הכביש מהמקום בו הורידם

20. ביום התאונה 12.09.17 נחקר המנוח במשטרה על ידי החוקר דיב סבאג (ת/5) וחקירתו תומללה (ת/6). התמלול הוגש בשני חלקים. (התמלול הראשון ייקרא ת/6-א; התמלול השני ייקרא ת/6-ב).

21. הנאשם נשאל בחקירתו לגבי מקום הפיזור של המנוח ואחותו ומשיב: "אני אמור להוביל אותם לבתים שלהם לכניסה של הבית שלהם" (ת/6-א, עמ' 5 שורות 16-17). החוקר שואל: "הגעת למקום שאתה אמור להוריד את הילדים של משפחת עווידה, איפה זה היה ברחוב בתחנת אוטובוס? ליד הבית שלהם?" והנאשם משיב כי עצר ליד ביתם מול המכולת (ת/16-ב עמ' 3 שורות 11-24). בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם: "...עכשיו הגעתי למקום, התקרבתי כמה שאני יכול, הורדתי כמה ילדים כאילו בדרך, מישהו כאילו אחד ליד הבית שלו, כמו שצריך, יש כאלה בצד הזה ויש כאלה בצד הזה..." (עמ' 184 לפרוטוקול שורות 11-13).

22. בחקירתו הנגדית אמר הנאשם כי הוא קובע עם ההורים נקודות ציון שקרובות לביתם: "זה לא בדיוק איפה הבית, על יד, למשל משפחת עווידה גדולה יש יותר מבית כאילו" (עמ' 190 לפרוטוקול שורות 19-21).

23. הנאשם מאשר בחקירותיו כי בני משפחת עווידה גרים בצד שמאל של הכביש וכי הוא יודע שכדי להגיע לביתם עליהם לחצות את הכביש (ת/6-א עמ' 30 שורות 25-9, ת/6-ב עמ' 4 שורות 26-37, עמ' 190 לפרוטוקול שורות 11-14).

24. הנאשם מסביר בחקירתו כי עצר באמצע הכביש כדי שאף אחד לא יעקוף ושלא יקרה לילדה דבר כשהיא תעבור את הכביש (ת/6-ב עמ' 5 שורות 22-28) בהקשר זה יצוין כי בעדותו בבית המשפט אמר כי נצמד ככול שיכול לצד ימין (עמ' 185 לפרוטוקול שורות 7-8).

25. בחקירתו במענה לשאלה אם הוא מכיר את הילדים, הוא השיב: "הם ממשפחת עווידה אני מכיר אותם, נו איך אני אוריד אותם בלי להכיר אותם?" ובהמשך: "הגילאים שלהם בין שלוש עד שש שנים" (ת/6-א עמ' 29 שורות 1-12). גם בחקירתו הראשית במענה לשאלת הסניגור בקשר לגיל הילדים השיב הנאשם: "בין שלוש לשש שנים" (עמוד 182 לפרוטוקול שורה 19). הנאשם חוזר על כך פעם נוספת בעדותו (עמוד 183 לפרוטוקול שורה 4).

26. על סמך הודאותיו של הנאשם ועדותו בבית המשפט אני קובעת כי הנאשם הסיע את המנוח ואחותו מבית הספר לביתם וידע את גילם וכתובתם. הנאשם ידע כי כדי להגיע לביתם המצוי מצד שמאל יחסית לכיוון נסיעתו עליהם לחצות את הכביש.

מה היה סדר הירידה של המנוח ואחותו מהמיניבוס ולאן פנה כל אחד מהם

27. בחקירתו אמר הנאשם כי עצר את המיניבוס באמצע הכביש והוסיף: "...אני פתחתי את הדלת והורדתי ילדה



ובן"(ת/6- א עמ' 8 שורות 10-12). לדבריו הוא קרא לבני משפחת עווידה, שניהם באו לכיוון דלת המיניבוס והילדה ירדה ראשונה. "...עכשיו כאשר היא ירדה, הילדה חתכה מקדמי והילד הלך למדרכה שם, בין שני הרכבים" (ת/6- ב עמ' 4 שורות 1-10).

28. גם בחקירתו השנייה מיום 18.10.18 (ת/19) שתומללה (ת/20), בה הוצג לנאשם הסרטון שצולם בבית היהודי (ת/26) השיב הנאשם: "כשפתחתי את הדלת..את הקדמית, כשפתחתי את הדלת ירדה אחותו".

29. בעדותו בבית המשפט מאשר הנאשם כי הילדה חצתה את הכביש מימין לשמאל ועלתה על המדרכה אך משנה גרסתו לעניין המנוח ואומר "לא שירד קודם הילד" (עמ' 185 לפרוטוקול שורות 21-7, עמ' 187 לפרוטוקול שורות 21-22 ועמ' 192 לפרוטוקול שורה 1).

30. עדות נוספת לסדר ירדת הילדים וכיוון הליכתם נשמעה מפיה של עדת ההגנה הגב' שהאד ג'אבר שישבה בתוך המיניבוס. "אנחנו הורדנו את הילדים בהתחלה, וכאילו בהתחלה הורדנו את הילדה ואחר כך את הילד....היא חזרה מהפנים של האוטובוס מלפני האוטובוס...והוא ירד מהכיוון שלי למדרכה"(עמ' 263 לפרוטוקול שורות 1-6).

31. על סמך הודאותיו של הנאשם ועדותו בבית המשפט ועל סמך עדותה של עדת ההגנה גב' ג'אבר אני קובעת כי המנוח ואחותו ירדו יחדיו מהאוטובוס לאחר שהנאשם קרא להם לרדת. האחות ירדה ראשונה מהמיניבוס וחצתה את הכביש מצדו הימני לצדו השמאלי מלפני המיניבוס והמנוח ירד שני מיד אחריה ולא חצה את הכביש עם אחותו. הנאשם ראה את האחות מגיעה למדרכה בצד השני של הכביש ללא המנוח.

האם הנאשם ראה את המנוח לאחר שירד מהמיניבוס, בטרם החל בנסיעה

32. במענה הראשון לכתב האישום מיום 9.6.20, בהתייחס לסעיף 5, השיב הנאשם כי המנוח ירד מהמיניבוס, התהלך לכיוון המדרכה התרחק מהמיניבוס ולא היה צמוד לו. במענה לסעיף 6 לכתב האישום השיב הנאשם, כי הוריד את המנוח מהמיניבוס ולאחר שהוא הלך לכיוון המדרכה שמימין ובחלוף זמן ניכר, החל בנסיעה איטית. הוא הוסיף כי המנוח לא היה בטווח ראייתו, גם לא על פי המראות והיה רחוק מהאוטובוס לכיוון המדרכה.

33. במענה השני לכתב האישום מיום 2.09.20 השיב הנאשם כי המנוח הגיע למדרכה שמימין.

34. בירור העובדה האם הנאשם ראה את המנוח לפני שהחל בנסיעה הינו חשוב ומשמעותי ביותר לעניין בחינת אחריותו לתאונה ועל כן הוא נחקר בעניינה, שוב ושוב, הן במסגרת חקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט.

35. בחקירתו הראשונה אמר הנאשם כי הוריד את הילדים סגר את הדלת ואז הילדה חצתה לפני האוטובוס ואת המנוח ראה הולך לכיוון השני (ת/6-א עמ' 8 שורות 36 ואילך ועמ' 9 שורה 30). בהמשך הוא אמר כי הילדה ירדה והלכה מלפני הרכב והילד הלך, בין הרכבים שחנן למדרכה, מבלי לצוין כי ראה אותו מגיע אליה (ת/6- ב, עמ' 4 שורות 10-12). בחקירתו הסיק כי אם הילדה חצתה את הכביש הילד הלך לכיוון המדרכה הימנית (ת/6- ב עמ' 5 שורות 14-15).

36. הנאשם משנה גרסתו בחקירה מספר פעמים. פעם אומר הנאשם שראה את הילד "שעמד על המדרכה", פעם הוא אומר "ראיתי אותו הולך לצד המדרכה" ופעם הוא אומר שראה את הילד הולך לכיוון המדרכה (ת/6-ב עמ' 6



שורות 7-9, עמ' 8 שורות 32-33).

37. גם בהמשך חקירתו אמר הנאשם שראה את הילד הולך למדרכה ואז סגר את הדלת וכשנשאל אם חיפש היכן הילד ענה, כי ראה אותו על המדרכה. כאשר נשאל האם יתכן שהוא חשב שהילד על המדרכה השיב, כי הסתכל קדימה לא ראה דבר ואז החל בנסיעה, כי היה בטוח שהמנוח לא עובר מלפני האוטובוס (ת/6- ב עמ' 10 שורות 21-39).

38. הנאשם משנה גרסתו גם בחקירתו השנייה במסגרתה הוצג לו הסרטון בו ניתן לראות את התאונה (ת/26). תחילה אמר הנאשם כי ראה את הילד על המדרכה, אך כשנשאל על כך שוב: "כשנסעת איפה היה הילד?" השיב: "הולך לכיוון המדרכה.... וכמעט עולה עליה" ולבסוף אמר: "לא יודע איך זה קרה, אבל אני ראיתי את הילד שהלך לכיוון המדרכה" (ת/20, עמ' 6 שורות 26-32 ועמ' 8 שורות 14-15).

39. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם: "הילד הלך לכיוון המדרכה ועלה על המדרכה והילדה חצתה את הכביש ועלתה על המדרכה ואני ראיתי את זה בעיניים" (עמוד 185 לפרוטוקול שורות 21-19).

הנאשם תאר בעדותו את התאונה: "הילד הלך לכיוון המדרכה והתחלתי לסגור את הדלת וסגרתי את הדלת ואחרי שסגרתי את הדלת בדקתי הכול בסדר, נסעתי הרגשתי משהו בגלגל האחורי, הסתכלתי במראה ראיתי כמו תיק משהו כזה הרמתי הנדברקס וירדתי" (עמוד 185 לפרוטוקול שורות 29-32).

40. הנאשם אמר בעדותו שראה את המנוח על המדרכה בזמן שהדלת הייתה פתוחה למשך 3 שניות וכשראה את הילד על המדרכה התחיל לסגור את הדלת. בזמן שהחל לסגור את הדלת כבר לא יכול היה לראות את הילד (עמוד 193 לפרוטוקול שורות 18-30, עמוד 194 שורה 17, עמוד 194 שורות 29-30). "כשהילד עלה למדרכה, סגרתי את הדלת" (עמוד 195 לפרוטוקול שורה 1, שורות 20-23).

41. הנאשם מאשר בעדותו שבסרטון שהוצג לו (ת/26) לא רואים את הילד מגיע למדרכה (עמוד 210 לפרוטוקול שורות 14-15).

42. הנאשם אמר בחקירתו: "אני ראיתי הבת עברה וזה הלך לצד זה אז סגרתי את הדלת...הסתכלתי מולי...ואיך אני הולך, נסעתי והרגשתי שאני עליתי על משהו מאחורה בגלגל האחורי" (ת/6- ב עמ' 6 שורות 15-26).

בהמשך אמר, כי אחרי שראה שהילדה עברה לצד השני החל בנסיעה ומיד הרגיש שהוא עולה על משהו (ת/6-ב עמ' 9 שורות 31-34).

43. גרסתו של הנאשם לגבי הגעת המנוח למדרכה ולגבי עיתוי סגירת דלת המיניבוס אינה עקבית, משתנה ומתפתחת במהלך חקירותיו במיוחד, לנוכח הסרטון המתעד את התאונה שהוצג לו. התרשמתי כי עדותו של הנאשם לעניין עליית המנוח למדרכה הייתה בלתי אמינה ובלתי מהימנה. לפיכך אני איני מקבלת את גרסתו לפיה הוא ראה את המנוח הולך לכיוון המדרכה ועולה עליה.

44. גרסתו של הנאשם לפיה המנוח הגיע למדרכה אינה מתיישבת עם לוח הזמנים מרגע עצירת המיניבוס ועד רגע התאונה.

45. הנאשם אמר בחקירתו כי פרק הזמן שלוקח כל מהלך ההורדה מהרגע שהוא קורא בשמותיהם של הילדים



כשלושים שניות. עוד אמר כי הוא סגר את דלת המיניבוס מיד לאחר ירידת הילדים (ת/6- ב עמ' 11 שורות 31-38; עמ' 12 שורות 1-4).

לעניין זה נשאל הנאשם בחקירתו: "כאשר ראית את הילדה עברה לצד השני, לא ראית שהיא חזרה לראות איפה יוסף, מה עשה יוסף? למה יוסף לא עבר?" הוא משיב: "היא לא חזרה לצד השני" ומוסיף כי ראה אותה עוברת ראה את אח שלה הולך לצד שני ואז סגר את הדלת והחל בנסיעה (ת/6 ב עמ' 11 20-30). הנאשם הוסיף כי סגירת הדלת אורכת כארבע שניות ומרגע תחילת סגירת הדלת הוא אינו יכול לראות את הילד (ת/6 ב עמ' 10 שורות 21-24) בחקירה השנייה אמר הנאשם כי סגירת הדלת אורכת שלוש שניות (ת/20 עמ' 6 שורה 32).

46. המנוח ואחותו הלכו לכיוונים שונים. לפיכך על פי גרסתו של הנאשם הוא ראה קודם את הילדה ואחר כך את המנוח: "אני ראיתי את אחותו עברה את הכביש, לאוטובוס ראית אחד מכוסה, הילד הלך לכיוון המדרכה וראיתי שהוא כבר הגיע למדרכה..." (ת/20 עמ' 6, שורות 26-32).

47. העדים מר מוסטפא עווידה ומר נביל סקאפי עמדו מצדו השני של הכביש לא ראו את התאונה עצמה אך ראו ללא כל הפרעה את הגעת המיניבוס, עצירתו והמשך נסיעתו. העד מוסטפא עווידה אמר בהודעתו במשטרה (ת/4) כי הרכב עמד כדקה ונסע (ת/4 שורות 15-16). גם בחקירתו הנגדית הוא חזר על כך (עמ' 70 לפרוטוקול שורות 14-22).

48. העד מר נביל סקאפי אמר בהודעתו במשטרה (ת/23) כי מרגע העצירה של הרכב ועד לרגע הדריסה עברה "דקה, דקה וחצי" (ת/23) הוא שב ואישר זאת בחקירתו הנגדית (עמ' 124 לפרוטוקול שורות 18-23).

עדוניהם של העדים שהתרשמתי כי הן אמינות ומהימנות לא נסתרו.

49. על פי גרסת הנאשם כפי שעולה מחקירותיו ומעדותו, רק לאחר שראה את המנוח ואחותו מגיעים למדרכה הוא סגר את הדלת, החל בנסיעה והרגיש שעלה על משהו. גרסה זו אינה סבירה בשים לב למרחק בין מקום עצירת המיניבוס למדרכה ולגילו של המנוח.

50. משמעות קבלת גרסת הנאשם לפיה המנוח הגיע למדרכה היא, שאחרי סגירת הדלת ולפני התאונה הספיק המנוח לחזור למיניבוס. גרסה זו אינה סבירה הן בשים לב לגילו הצעיר של המנוח (פעוט בן 3) ולכך שהמרחק של המיניבוס מהמדרכה הוא 2.4 מטר, כפי שניתן ללמוד מהתרשים (ת/1) מהסקיצה (ת/17) וכן מעדותו של הנאשם ביחס לרוחב הרכב החונה לפני המיניבוס ורוחב הדלת החשמלית של המיניבוס (ת/6 א עמ' 8 שורה 4, ת/6 ב עמ' 5 שורות 18-22, ת/6 ב עמ' 6 שורה 3, ת/6 ב עמ' 9 שורות 1-18). גרסה זו אינה סבירה גם בשים לב למשך הזמן שבין סגירת הדלת לתחילת הנסיעה של המיניבוס.

הסרטון שצולם ממצלמת האבטחה של הבית היהודי (ת/26)

51. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים לעניין קבילותו של הסרטון שצולם במצלמת האבטחה של הבית היהודי שנמצא בסמוך למקום התאונה (ת/26) התרתי הגשתו באמצעות המאבטח סוזנוב.

52. צפיתי בסרטון המתעד את התאונה. על מנת להסביר את סדר האירועים ולוח הזמנים ובהיעדר מונה בסרטון עצמו השתמשתי במונה של תכנת הצפייה. אורכו של הסרטון הוא 59 שניות. בשניות הראשונות נראה הרחוב ללא



תנועת כלי רכב. קו המדרכה בצד ימין של הכביש נראה בברור. בצד ימין קרוב למרכז הכביש מוצבים קונוסים שאינם מאפשרים לרכב להתקרב למדרכה. לפני ואחרי הקונוסים על הכביש, במקביל למדרכה, חונים מספר כלי רכב. בשנייה 09 ניתן לראות רכב פרטי מגיע מהנתיב הנגדי. בשנייה 17 ניתן לראות את המיניבוס מגיע בנסיעה ובשנייה 23 הוא עצר באמצע הכביש בסמוך לקונוסים.

53. בשנייה 41 נשמע צפצוף ממושך מרכב אחר ובשנייה 42 נראית לשנייה דמות נמוכה, שאוחזת בידה תיק, בסמוך לדופן הימני של המיניבוס. הדמות נראית בברור, נעה לכיוון המיניבוס ואז נעלמת משדה הראייה. זוהי דמותו של המנוח. בשנייה 47 מתחיל המיניבוס בנסיעה.

54. בשנייה 50 נראה המיניבוס עולה על משהו, הוא ממשיך בנסיעתו עוד מרחק קצר מאד ונעצר. בשנייה 55 נראית דמות קטנה רצה משמאל לימין למרכז הכביש. זו על פי התיאורים אחרות של המנוח שהספיקה לחצות את הכביש מלפני האוטובוס. אחריה מגיעים בריצה אנשים נוספים ובכללם הנאשם.

55. בפרק הזמן מרגע עצירת המיניבוס באמצע הכביש ועד לתחילת נסיעתו ניתן לראות בברור את הכביש ואת המדרכה בצד ימין של המיניבוס. בפרק זמן זה לא נראה המנוח הולך לכיוון המדרכה, או מגיע למדרכה או חוזר מהמדרכה לכיוון המיניבוס.

56. לוח הזמנים בסרטון מתיישב היטב עם עדותם של מוסטפא עווידה ונביל סקאפי לפיה האירוע ערך כדקה או דקה וחצי, עם עדות הנאשם לפיה מהלך הורדת הילדים ערך כ-30 שניות, וסגירת הדלת אורך כ-3 שניות ועם עדותו לפיה לאחר שחש כי עלה על משהו הסתכל במראה הימנית וראה את תיקו של המנוח על הכביש.

על פי הסרטון (ת/26) מרגע העצירה של המיניבוס ועד התאונה חלפו כ-30 שניות. כאמור, אין זה סביר שבפרק זמן זה הספיק המנוח להגיע למדרכה וגם לחזור חזרה למיניבוס.

57. בסיכומיו שב הנאשם על טענותיו בעניין קבילות הסרטון בהם הכרעתי כאשר החלטתי להתיר הגשת הסרטון. בנוסף טען כי יתכן ומדובר בסרטון לא שלם שיש בו כדבריו "קטועים". צפיתי בסרטון והשוויתי גם ללוח הזמנים העולה מהעדויות השונות והתרשמתי כי מדובר בסרטון המשקף תיעוד רציף ואקראי של התאונה. המנוח לא נראה בסרטון בשום שלב מתרחק מהמיניבוס והנאשם לא הניח תשתית ראייתית כלשהי לאפשרות שהסרטון לא משקף את מהלך האירועים כפי שהתרחשו ובכלל זה חוות דעת מומחה שיש בה כדי להצביע על אפשרות שהסרטון אינו שלם.

עדת ההגנה הגב' שאהד ג'בר

58. עדת ההגנה הגב' שאהד ג'אבר הייתה נוסעת במיניבוס. על פי עדותה בבית המשפט הילדה ירדה ראשונה מהמיניבוס ו-5-6 שניות אחריה ירד המנוח. הילד הלך 2-עד 3 צעדים והגיע למדרכה. על פי עדותה אחרי שהילד ירד הנאשם נסע קצת והרגיש שיש משהו ואז ירד מהמיניבוס וראה את הילד על הרצפה ולקח אותו לבית חולים (פרוטוקול עמ' 263 שורות 1-13). כאשר הוצג לה הסרטון אשר גב' ג'בר כי לא רואים את הילד (פרוטוקול עמ' 265 שורה 23).

עדותה של גב' ג'אבר לעניין הגעת המנוח למדרכה בעייתית בלשון המעטה. ראשית גרסתה לפיה המנוח בן ה-3 הגיע למדרכה הרחוקה 2.40 מטר מהמיניבוס ב-2 עד 3 צעדים אינה הגיונית. שנית גרסתה לפיה הילד הגיע למדרכה אינה מתיישבת עם עדותה לפיה אחרי שהילד ירד מהמיניבוס הנאשם נסע קצת והרגיש שיש משהו. כמו כן העדה לא הסבירה כיצד מתיישבת עדותה עם העובדה שבסרטון לא נראה הילד מגיע למדרכה. (פרוטוקול עמ' 269-270). בנסיבות אלה



אני סבורה כי משקלה של העדות נמוכה ביותר ולא ניתן להסתמך עליה.

שדה הראיה

59. הנאשם אומר בחקירתו כי הוא הסתכל במראה וראה תיק גב על הרצפה ומיד ירד מן המיניבוס (ת/6 -ב עמ' 6 שורות 34-38 עמ' 7 שורות 1-8). הנאשם חוזר על דברים אלה גם במענה לשאלת בא כוחו (עמ' 185 לפרוטוקול שורות 30-32).

עדות זו עולה בקנה אחד עם בדיקת שדה הראייה שערך הבוחן אהרון כהן (ת/17).

דהיינו לו היה הנאשם מסתכל במראה היה מבחין במנוח עומד לצד המיניבוס.

60. על סמך הראיות והעדויות שנשמעו ובכלל זה הסרטון המתיישב העם לוח הזמנים של האירוע אני קובעת כי הנאשם החל בנסיעה לפני שראה היכן נמצא המנוח. הנאשם לא ראה את המנוח מגיע למדרכה כי הוא מעולם לא הגיע אליה וגם לא הסתכל במראה כדי לבדוק אם המנוח נמצא לצד המיניבוס.

מחדלי חקירה

61. לטענת הנאשם הגנתו נפגעה עקב מחדלי חקירה וכשלים שנפלו בגיבוש המסכת הראייתית ומטעם זה יש לזכותו. כידוע, מחדלי חקירה כשלעצמם אינם מספיקים לשם זיכוי נאשם. על מנת לבסס ספק סביר ולהביא לזיכוי של הנאשם נדרש מחדל מהותי המקפח את הגנתו והיורד לשורש העניין (ע"פ 5073/11 חנוכה נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (12.11.2014); ע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, פסקאות 33-35 (3.11.2019); ע"פ 517/19 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (6.7.2020) וע"פ 7162/19 דוד ראש נ' מדינת ישראל (נבו) (03.01.2021)).

62. טענות הנאשם לעניין קבילותו של הסרטון ואופן קבלתו נבחנו בהחלטה שניתנה ביום 26.04.21 במסגרת התרתי הגשת הסרטון. לטענת הנאשם הבוחן לא הגיש דו"ח משלים. על פי עדות הבוחן הוא צפה בסרטון והעביר דיווח על כך וכפי שהעיד בחקירתו הוא לא נדרש להגיש דו"ח נוסף (עמוד 87 לפרוטוקול שורות 3-4).

באשר לעדי ראייה נוספים. הנאשם לא הצביע על עדים שלא נחקרו והייתה בעדותם לסייע לברור העובדות. העדה שהאד ג'אבר, לגביה נטען כי לא נחקרה על אף ששמה נמסר לחוקרים במהלך חקירתה של העדה תמארה קרעין, הוזמנה על ידי בא כוחו כעדת הגנה והעידה באופן מלא בבית המשפט.

63. לעניין הטענה כי לא בוצע שיחזור במקום האירוע. בדו"ח הפעולה מיום התאונה (ת/2) כותב רפ"ק ירון וינרב כי משיחה שערך בשטח עלה כי משפחות המעורבים מסוכסכות וכי החלה התקהלות והתלהמות של המקומיים ולכן הוא עדכן את הבוחן כי לא יוכלו לבצע את הבחינות במקום התאונה. משכך בוצע שיחזור יחד עם הנאשם בחניון הולנדיה וחניון אגד במסוף תלפיות. גם בעניין זה לא נגרם נזק ראייתי "היורד לשורשו של עניין" שכן הנאשם הודה שעצר את רכבו במרכז הכביש ועובדה זו נראית היטב בסרטון.

64. אני סבורה כי יש במחדלים עליהם הצביע הנאשם כדי לפגוע ביכולתו של בית המשפט להגיע להכרעה על סמך הראיות שהוגשו ואין בהם כדי לקפח את הגנת הנאשם או להותיר ספק באשר לאשמתו.

האם הנאשם גרם ברשלנותו למותו של המנוח

65. המסיע ילדים נוטל עליו אחריות משפטית, מוסרית ואנושית כבדה (רעפ 8191/11 אייל מזרחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.11.11)).

חובות הזהירות של נהג אוטובוס מתפשטות ומתרחבות גם על הנעשה בסביבת האוטובוס, עובר ליציאתו מהתחנה ועם תחילת הנסיעה ובמיוחד כאשר מדובר בהסעת ילדים. שכן, גם אדם שכבר ירד מהאוטובוס, על אחת כמה וכמה ילד, עשוי להימצא בסביבה קרובה לאוטובוס, באופן שבתחילת הנסיעה הוא עלול להיפגע ממנו.

חובות הזהירות של הנהג כלפי הנוסעים ובמיוחד כאשר מדובר בהסעת ילדים, אינן מסתיימות עם עזיבתם של הילדים את האוטובוס, הן ממשיכות להתקיים עד אשר נוסעי האוטובוס עוזבים את הסביבה בה האוטובוס מסכן אותם או עלול לסכן אותם. יתרה מכך העובדה לנוכח העובדה שאין מלווה באוטובוס, הרי שנטל האחריות על הילדים בהסעה רובץ במלואו על כתפי הנאשם ומתפקידו היה לדאוג שילדים אלה יחצו את הכביש בבטחה.

"...חובותיו של נהג אוטובוס, המסיע ילדים והאחראי לביטחונם ובריאותם, לוודא, באופן פוזיטיבי, איפה נמצאים הילדים אותם הוריד מהרכב. אחריותו אינה מסתיימת עם ירידתם של הילדים מהאוטובוס, שכן הוא אמור להביאם בבטחה לבתייהם, או, לכל הפחות, לוודא שלא ייפגעו מהאוטובוס, שזה אך הורידם בתחנה. לכן, המערער היה אמור לדעת, כאמור - פוזיטיבית, איפה הילדים שהוריד מהאוטובוס לפני שהמשיך בנסיעה וזאת מתוך ידיעה, שילדים, כילדים, עלולים לקפוץ לכביש או "סתם" ליפול, ובכך עלולים להיפגע מרכב ההסעות. המערער, משלא ראה את הילדים דרך המראות, לא היה רשאי לצאת מתוך הנחה שהם בסדר, או שהם פנו לחלקו האחורי של האוטובוס, אלא דווקא במצב זה, היה אמור שלא להמשיך בנסיעה, עד שיראה בביטחון היכן הם. אם היה צריך לרדת מהרכב לצורך כך, או היה אמור לשלוח את חברו שהיה עמו ברכב לצורך כך - אין נפקא מינה, ובלבד, שלא היה ממשיך בנסיעה עד שהיה מברר היכן הילדים "שנעלמו" לו משדה הראיה". (ראו: עפ"ג (מחוזי ב"ש) 8944-05-10 מרדכי מאלנקר נ' מדינת ישראל)

66. חובת נהג הסעות מפורטות גם בהנחיות המפורסמות באתר משרד התחבורה במסגרת ערכת הדרכה בנושא הסעת תלמידים של הרשות הלאומית לביטחות בדרכים.

בהתאם להנחיות אחרי הורדת תלמידים בתחנה אין להתחיל בנסיעה לפני שהנהג מוודא שכל הילדים השלימו את ירידתם מהרכב והתרחקו מנתיב הנסיעה. על הנהג מוטלת חובה לוודא כי הילדים השלימו את הירידה והתרחקו מנתיב הנסיעה עד למקום שבו המשך הנסיעה לא יסכן אותו.

67. במקרה שבפני, קבעתי כי הנאשם ידע כי הוא מסיע פעוטות. הנאשם ידע היכן גרים המנוח ואחותו וכי כדי להגיע לביתם עליהם לחצות כביש. הנאשם עצר את המיניבוס רחוק מהמדרכה גם כי לא יכול היה להתקרב למדרכה בשל הקונוסים שהוצבו על הכביש ובשל כלי הרכב שחנו שם, וכפי שאמר גם כדי לחסום במידת האפשר את הכביש כדי לאפשר למנוח ואחותו לחצות את הכביש לצד השני בבטחה.

68. הנאשם ראה את אחות המנוח חוצה את הכביש לבדה ללא המנוח. על אף שלא ראה את המנוח חוצה את הכביש יחד עם אחותו החל המנוח בנסיעה על אף שלא ראה אותו מגיע למדרכה ולא ראה אותו בסמוך למיניבוס.



69. מעשה זה של הנאשם הינו מעשה רשלני שגרם למותו של המנוח. המנוח היה מודע לגילם הצעיר של המנוח ואחותו והיה עליו לצפות כי אם לא ראה את המנוח הוא עשוי להיות סמוך למיניבוס.

ניתוק הקשר הסיבתי בשל התנהגות המנוח

70. ב"כ הנאשם טען כי העובדה שהמנוח נפל באופן עצמאי מנתקת את הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשם לבין תוצאות התאונה.

דינה של טענה זו להידחות שכן, אם הנאשם היה מוודא כפי שנדרש מנהג הסעות היכן נמצא המנוח לפני שהחל בנסיעה התאונה הייתה נמנעת.

71. לטענת הנאשם המנוח פעל למעשה כ"גורם זר מתערב" וכך נותק הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשם לתוצאות התאונה. אך, לא בכל מקרה בו "גורם זר מתערב" הוא שבסופו של דבר הביא להתרחשותה של תוצאת העבירה, יקבע בית המשפט באופן קטגורי כי אין מתקיים קשר סיבתי משפטי בין מעשי הנאשם לבין התוצאה האסורה. ההכרעה בעניין זה תלויה כאמור במענה על השאלה האם הנאשם, כאדם סביר, יכול וצריך היה לצפות את התערבותו של הגורם הזר המתערב. כפי שהודגש לא אחת בפסיקה, קביעה זו היא פועל יוצא של נסיבותיו הספציפיות של המקרה הקונקרטי המונח לפני בית המשפט ובחינת השאלה של צפיות הנאשם בגדרו (דנ"פ 404/13 פלוני נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 15.04.15)(להלן: "עניין פלוני"); ע"פ 149/15 מורה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.11.2016); ודנ"פ 983/02 יעקובוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (4) 385, 395 (2002)), וככלל היא דורשת סקירה של החומר הראייתי שבתיק, שמיעה של עדותם של עדים רלבנטיים ובחינה של טענותיהם הפרטניות של הצדדים.

יפים לעניינינו הדברים שנאמרו בעניין פלוני:

"לעיתים, המעשה של הנאשם אינו מספיק בפני עצמו כדי להביא לתוצאה האסורה, ואילו מצטרף גורם, או גורמים נוספים, אשר יחד עמו מביאים להתרחשותה של התוצאה. כך, למשל, אדם דוחף את חברו לכביש וחברו נפגע בידי מכונית חולפת ונהרג. אלמלא המכונית החולפת לא היה מאבד החבר את חייו. בכך, מהווה המכונית (יחד עם הנוהג בה) גורם זר מתערב, שהתערבותו מצטרפת לפעולתו של הדוחף בגרימת התוצאה הקטלנית. לוי ולדרמן מתארים זאת כך: 'ההתנהגות האמורה [של הנאשם - א' ג'] מהווה במקרים אלה גורם ראשוני, פלילי באופיו, שסלל ברשלנותו, פזיזותו או אפילו במתכוון את הדרך לאירוע התוצאה, ואילו הגורם הנוסף תרם במישרין להתרחשות האסורה בעצם התערבותו' (לוי ולדרמן, עמ' 344; עוד ראו, למשל, רבין וואקי, עמ' 316). אף קורבן העבירה עשוי להיחשב כגורם זר מתערב (לוי ולדרמן, שם; רבין וואקי, שם). בתחילה, התפתחה בפסיקה מגמה אשר שמה את הדגש על פעולתו של הגורם המתערב... (לסקירה מקיפה של הפסיקה בעניין זה ראו לוי ולדרמן, עמ' 346-352). ברם, ברבות השנים חל שינוי במגמה זו ובית המשפט עבר לבחון את התערבותו של הגורם הזר באספקלריה של צפיות הנאשם בלבד (לוי ולדרמן, שם). גישה זו שמה את הדגש בבחינת השאלה האם ההתערבות הייתה כזו שניתן וצריך היה לצפות אותה באופן סביר (ראו, למשל, ע"פ 402/75 אלגביש נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 561, 575-577 (השופט מ' שמגר) (1976)). המבחן העיקרי אם כן, להשפעתו של גורם זר מתערב על הקשר הסיבתי המשפטי, הוא בשאלה האם הייתה חובה על הנאשם, כאדם סביר, לצפות את התערבותו של הגורם המתערב. ודוק, אף מבחן זה, מושפע ממהותו של הקשר הסיבתי המשפטי, אשר כאמור הוא עניין שבמדיניות. על כן, אין לשלול מצבים בהם ניתן יהיה לצפות את



התערבות הגורם הזר ועדיין ייקבע כי לא מתקיים קשר סיבתי משפטי ולהיפך. והכל, בהתאם לנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה" (ענין פלוני, בפסקה 25 לפסק דינו של הנשיא גרוניס; ההדגשה במקור).

72. במקרה שבפני, היה על הנאשם, שידע שכדי להגיע לביתם על המנוח ואחותו לחצות את הכביש לצדו השמאלי וכאשר ראה, על פי עדותו רק את האחות חוצה לצד השני ללא המנוח, היה עליו לוודא שהמנוח נמצא במקום בטוח, לפני שהחל בנסיעה. זאת, גם לנוכח גילו הצעיר מאד של המנוח והאחריות המוגברת המוטלת על כתפיו כנהג הסעות.

73. לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית בניגוד לסעיף 64 לפקודת התעבורה[נוסח חדש], התשכ"א - 1961.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשפ"ב, 19 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.